

Käteni ei enää kipeydy jatkuvasta pihtien käytöstä. Katselen pihtejä kädessäni, ja istun nurmelle asetetulla jakkaralla. Tuo on oikeastaan muisto ajatuksesta, jonka ajattelin vuosia sitten. Kun katson aidan yli, näen vanhan ydinvoimalan, joka muistuttaa enemmänkin suurta heinäsiiloa. Kuukausi sitten sen säteilyä neutraloitiin kemiallisesti, valuttamalla nestettä rakennuksen putkistojen ja rakenteiden lävitse. Kolme vuosikymmentä sitten tämä olisi todennäköisesti vaarantanut maaperän. Valtion mukaan aikaa on tosin kulunut riittävästi ja puhdistus voidaan tehdä. Tämän lisäksi asutus alkaa lähestyä aikaisemmin autiota voimalanläheistä aluetta. Aitausta täytyy laajentaa, jotta ympäristön säteilytasot olisivat uusien standardien mukaan turvalliset pitkäaikaiselle asutukselle. Yleistä puhetta standardien vaihteluista ei tietenkään ole. Valtion rakennustyömiehen palkka ei ole runsas, mutta huhut kiertävät sitäkin anteliaammin. Vieressäni istuu Ken. Olemme työskennelleet yhdessä koko urani ajan. Olemme molemmat varhaisissa kolmissakymmenissämme. Jokunen vuosi sitten, viimeksi tehdessämme työtä lähistöllä, Ken kertoi onnettomuuden johtuneen auringonpurkauksesta. Hän sanoi, että se selittäisi kaikkien sähkölaitteiden tuhoutumisen voimalassa. Yleisen käsityksen mukaan alueen sähköverkko lakkasi toimimasta voimalan takia, mutta purkaus vaikutti oletettavasti suoraan verkkoonkin. Kolmekymmentäkaksi vuotta sitten, kun voimalaonnettomuus tapahtui, se pidettiin salassa. Onnettomuus ei ollut kovin vakava, eikä voimala vaurioitunut rakenteellisesti, mutta sähköverkon epäkunnon kerrottiin johtuneen ydinvoimalan lakkauttamisessa syntyneistä logistiikkaongelmista. Tämän niin sanotun lakkauttamisen syyksi kerrottiin työtapaturma, jolla selitettiin yhdentoista voimalatyöntekijän surma. Tapaturmassa kuolleiden määrää ei tietenkään mainittu uutisoinnissa, mutta yksitoista voimalan työntekijää oli tietävästi ilmoitettu kadonneeksi. Ken selitti, että työntekijät todennäköisesti jäivät voimalaan vangiksi sähköisten ovien taakse. Tämä selittäisi miksi pari päivää onnettomuuden jälkeen pommiryhmä lähetti robotin ilmastoinnin kautta voimalan sisälle kuvaamaan. Kuvaamaan tutkimuksen verukkeella ja olosuhteiden varjolla tehtyä ihmiskoetta. Kamerarobotti tosin kadotettiin. Sen signaali menetettiin ennen kuin se ehti nähdä ketään. Uskon, että tämä on totta, ja että se voidaan todistaa. Jos kamera jäi kuvaamaan paikalleen, sen on täytynyt nähdä joku, joka epätoivoisesti etsii ulospääsyä. Monta tapausta on ulottumattomissa, mutta tämän todisteet ovat vain oven takana, kävelymatkan päässä. Aikanaan säteily oli miljoonakertainen verrattuna ihmisen normaaliin annosnopeuteen, mutta nykyään, puhdistuksen ansiosta, rakennuksen säteily vastaa noin vuoden annosta vuorokaudessa. Muutaman tunnin säteilyannos rakennuksessa suojapuku päällä olisi siis mitätön. Verrattavissa muutamaan röntgenkuvaan lääkärissä. Yksi voimalan sähköovista on puhdistuksen jälkeen korjattu. Ovi johtaa kellariin, joka on eristyksissä muusta rakennuksesta, mutta josta pääsee käsiksi putkistoon. Ovi korjattiin putkiston valuttamista varten. Tiedän, että kellarin ja alimpien työtilojen välinen seinä on enimmäkseen eristetty, sillä sen lävitse kulkee rivi putkia. Pystyisin irrottamaan putket ja luomaan kapean sisäänkäynnin poistamalla eristeet. Olen tutkinut voimalan pohjapiirroksia jo vuoden ajan ja tätä ennen löytänyt toisenkin, mahdollisen, mutta vaikeamman, sisäänpääsyn. Kaikki tämä, mutta en voi tehdä sitä. En tietenkään. Onko yksikään ihminen hautonut tyhempää ajatusta? Joka tapauksessa, näen tapahtumat öisin. Kuvitelmissani kameratallenteen ihmiset huutavat seinille ja kameralle, epätoivoisesti, päivien kuluessa. Haluanko, että näin olisi tapahtunut? Haluanko tosiaan nähdä tämän fantasian? Tosin, asian selvittäminen ei muuttaisi ihmisten kohtaloita. Sen paljastaminen ei tappaisi ihmisiä, vaan antaisi kuolleiden omaisille todellisen kohteen, jota vihata. He näkisivät toden sen sijaan, että vihasivat teknologiaa. Paljastaisin tallenteen maailman ihmisille ja näyttäisin, ettei mikään teollinen tapaturma tappanut heitä, vaan muut ihmiset. Muut ihmiset – todelliset tappajat, ulkopuoliset, piilossa, ulottumattomissa, seinien toisella puolen. Niin...niin.

Kamera on todistajani. On kulunut vuosi siitä, kun näin Kenin uuden aitauksen rakennustöissä. Emme puhuneet silloin paljoa. En ole koskaan kertonut suunnitelmastani. Hän sanoi muuttavansa perheineen toiselle puolelle Japania, muttei kertonut syytä. Emme ole puhuneet koko vuoden aikana. Soitin hänelle parin päivän kuluttua muutosta, mutta hänen numeronsa oli vaihtunut. Ajattelin, että hän ottaisi yhteyttä aikanaan, mutta näin ei tapahtunut. Olen ikävöinyt häntä. Nyt hän odottaa ydinvoimalan aitauksen ovella kävellessäni häntä kohti. Ajatukseni epäröi hetken tarkistaen näenkö unta. Näen usein unta voimalasta ja Kenistä. Havaitsen, että en näe unta, sillä en muista ikinä epäilleeni todellisuutta unissani. Olen todella hämmentynyt, sillä sain Keniltä eilen viestin, jossa hän pyysi minua tapaamaan hänet tänään voimalalla. – Ken! Mitä sinä täällä? Olet ollut poissa niin kauan! Selitä! Ken tervehtii minua iloisesti. – Olen pahoillani, Sōma. Lähdin koska en voinut enää sietää pakkomielleltäni. Kuvittelin pääseväni siitä eroon muualla. Ken selittää halunsa saada kamera käsiinsä; halun, jonka tunnen myös itse. Aion melkein syyttää, että hän pilkkaa minua, mutta tajuan, etten ole kertonut hänelle sanaakaan asiasta. Selvitän hänelle koko asian. Hän tuntuu ymmärtävän. Sovimme tulevamme suojapukujen kanssa huomenna samaan paikkaan. Ken on tuonut pukunsa mukanaan autossa. Hän kertoi perheelleen olevansa työmatkalla. Vaadin, että menen rakennukseen yksin. Emme voi mennä yhdessä, sillä ketään ei olisi auttamassa, jos joutuisimme molemmat jumiin. Jonkun pitää vahtia ovea, ja olla valmiina avaamaan se ulkoa, jos se ei aukeakaan sisältä syystä tai toisesta. Ovi varmaankin jumittuisi, jos sitä yrittäisi saada pysymään auki rautakangen avulla. Menemme huomenna. Makaan sängyssä. Olen uneksinut yksityiskohtaisia tapahtumia kameran hausta ja kameran tallenteen sisällöstä vuosien varrella. Tiedän, ettei yksikään näistä ajatelmista ole totta, vaan ainoastaan mielen kuvitelmaa, joka tulee aikanaan joutumaan todellisuuden peittoamaksi. Jalkojani paleltaa. Tunnen sängyn päätytangan ruosteisuuden. Kierryn kyljelleni ja uneksin. Olemme paikalla aamuyöstä, ja sovimme, että Ken odottaa paluutani neljä tuntia. Jos en palaa, hän tulee sisälle ja ottaa minuun yhteyttä radiopuhelimella. Emme pysty olemaan toisiimme yhteydessä, jos voimalan lyijyseinä jää väliimme. Ovi aukesi koodilla, jonka tiesimme ennalta. Ennen eristeseinän purkua kokeilin oven avaamista myös sisäpuolelta, mikä näytti toimivan. Näppäilen koodin, ja ovi aukeaa, sekä sulkeutuu hetken päästä. Mokoma teollinen ovi. Mietin miksi jotain näin vaarallista on pitänyt rakentaa ja kuinka moni on katkonut siihen kätensä. Puran putket irti ja työnän eristeet paikaltaan. Seinästä paljastuva vaakasuora rako on tarpeeksi suuri ihmisen mentäväksi. Suojapukuni on suhteellisen ihonmyötäinen, joten siitä ei ole haittaa. Menen ovelle ja kerron radiopuhelimella tilanteen. Kuulen vastauksen heikosti kohinasta: – Nähdään...Sōma. Nyökkään kylmälle ovelle ja kävelen seinän luo. Näen aukosta pimeyttä. Kytken valon otsalamppuun, jonka olen pukenut pukuni päälle. Luiskahdan seinän toiselle puolen. Asettelen otsalamppua. En saa radiopuhelimella enää yhteyttä. Laitan radiopuhelimen taskuun, josta otan säteilymittarin. Säteilytaso ei ole mitenkään odottamaton, mistään suunnasta. Laitan mittarin takaisin pukuni taskuun. Puvussani ei ole erillistä ilmasäiliötä, vaan ainoastaan suodatin, joten ei ole muuta kiirettä kuin palata ovelle, jos en löydä kamerarobottia alle neljässä tunnissa, joista sovimme. Seinät ovat metallipintaisia ja lattiat betonia. Ilma on kosteaa, pukuni sisällä ainakin. Askeleeni kaikuvat käytävällä heikosti. Pukuni pitää pehmeitä, muovisia ääniä liikuessani. Näen kuinka ilma seisoo paikallaan valoni liikkuessa sen läpi. Hahmottelen mielessäni reittiäni ja sijaintiani. Tällä hetkellä ainoa suunta on kuitenkin vain eteenpäin. Kuvittelen kameran metallinväriseksi, noin kengän kokoiseksi laatikoksi, joka kantaa kameraa ja pientä valonlähdettä, sekä lepää pienten renkaiden päällä. Minun täytynee etsiä enintään toiseksi ylimmästä kerroksesta hakeakseni sen. Rakennus on viisikerroksinen. Tarkkailen ympäristöä, joka on autiampi kuin odotin. Tunnen

samaa autiutta, mitä tuntee unessa, kun tajutessaan uneksivansa alkaa katsella ympärilleen. Kun yhtäkkiä näkee unimaailman tyhjyyden ja todellisuus alkaa nähdä ja hengittää, syövyttäen unennäköä. Käytävät ovat tyhjiä, ja enintään muutama putki kulkee katonrajassa. Seinissä ja katossa on ritoilaita ja venttiileitä siellä täällä. Seinillä ei ole valokatkaisijoita, joita koettaa huvikseen. Valot olivat kaiketi automaattiset tai muualta ohjatut. Mikään ei toimi enää. Näen käytävän pään lähestyvän pimeässä. Jatkaisin sieltä kiipeämällä portaat. Kun lähestyn portaikkoon näen valossa kalterit, jotka estävät pääsyn portaikon ja käytävän välillä. En näe lukkoa; niiden täytynee olla etälukitut. Ne eivät aukea heiluttelemalla. Kaltereiden natina kuuluu pimeässä käytävässä. Katson hermostuneena taakseni ja taas ylös portaisiin. Alan kaivamaan taskujani, kunnes tajuan, etten muista mitä etsin. Tartun taas kaltereihin ja katsahdan pultteja, joilla ne ovat kiinni. Otan jakoavaimen työkaluvyöltäni ja alan irrottaa kaltereita seinästä. Kyykistyn avaamaan pulttia. Väännän sen auki ja pyörittelen sen sormilla irti. Toinen pultti. Väännän auki ja sormilla kiinni. Pyörittelen sormet irti. Miksei kolmas pultti irtoa, missä se on? En enää muista millä eleellä pultit irtoavat. Nousen seisomaan ja otan askeleen. Kalterit. Nojaan kaltereihin ja katson kättäni, jossa jakoavain on. Jakoavainta ei ole. Etsin taskuistani, se ei ole vyölläkään. Se on maassa. Kumarrun ja otan jakoavaimen. Nousen ja hengähdän. Räpyttelen silmiäni. Olen varmasti hereillä. Kalterit tuntuvat heiluvan. Maassa on jo kolme pulttia. Irrotan neljännen ja asetan kalterit seinää vasten. Kiinnitän jakoavaimeni ja alan kiivetä portaita. Hymyilen. Hah. Pääsin läpi. Kohta löydän kameran. Metallisesta portaikosta tihkuu pölyä ja ruostetta askelmien tärähdellessä. Pääsen ensimmäiseen kerrokseen. Tiedän, että ilmastointijärjestelmä on korkeammalla rakennuksessa, joten jatkan ylemmäksi. Portaat juoksevat allani halkoen valokeilaani. Astun toisen kerroksen käytävälle. Tarkkailen kanavia seinissä ja katossa, mutta niissä ei näy mitään. Edetessäni näen kuitenkin seinässä isomman keskuskanavan, jonka suu on avonainen. Valaisen sen sisäpuolta, joka on tyhjä, pölyä lukuunottamatta. Se haarautuu lopulta kahteen suuntaan. Kanava näyttäisi olevan niin suuri, että mahdun ryömimään siinä, joten päätän katsoa onko kameraa syvemmällä kanavassa. Työnnän pääni kanavan sisään, nostan jalkojani ja pyrin eteenpäin. Olen kiitollinen puvustani tomun keskellä laahautuessani. Käänän otsalamppuni valoa kanavan vasempaan haaraan. Valo liukuu ilmastointikanavan seinää pitkin esteettä kunnes kanava kääntyy. Oikealla sama. Turha lähteä syvemmälle; tuskin mahtuisin kääntymäänkään. Työnnän itseni ulos kanavasta. Pudottaudun jaloilleni tomun suhisteesta kanavasta maahan ja huomaan menettäneeni otsalamppuni. Tuskin olen ajatellut ajatuksen loppuun, kun häikäistyn silmiini suunnatusta valosta. Näen otsalamppuni valon säteilevän ilmastointikanavan suulta. Peräännyin vaistomaisesti seinää vasten ja suojaan kädellä silmiäni. Erotan jotain vaaleaa. Jokin valahtaa kanavasta ja jää roikkumaan pimeydestä. Valo heiluu kanavan suulla hiljaa. Hätkähdän kauhusta nähdessäni edessä roikkuvan paljaan jalan. Nytkähtäen jalan lihakset pingottuvat koukistaen polven ja painaen jalkaterän varovasti seinää vasten. En pysty ajattelemaan tai liikkumaan. Pimeästä kanavasta työntyvän jalan kurotus paljastaa vähitellen osan reisistä. Kuulen vasemmaltani hiljaa lausuttavan: – Mustia...jalkoja. Näen vain pimeyttä. Käänyn jälleen kanavan puoleen. Jalkaa ei ole. Valo heiluu hitaasti. Vedän henkeä ja lähden juoksemaan äänestä ja kanavasta pois päin, pilkkopimeään. Juoksen käytävää pitkin haparoiden seiniä, mutta peläten kosketusta. Juoksen käytävän kääntyessä miltei seinää päin. Haluan pois pimeydestä, en halua nähdä pimeyttä. Näen ihmeekseni valoa seuraavan kulman takana. Pääsen käytävään, jonka vasen seinä on lasia. Lasiseinän takaa hohtaa sinertävä, aaltoileva valo. Hengitän kiivaasti. Pysähdyn nojaamaan kaiteeseen. Ajatukseni kiertävät kehää. Kaide värähtelee käteni alla. Kun hengitykseni alkaa tasaantua, näen jotain sumeaa

toisella puolen käytävää. Hinkkaan puvun kosteudesta sumentunutta maskia poskeani vasten. Näen hitaasti liikkuvan hahmon. Se on riutuneen harmaa ja alaston. Hahmo raahautuu takaperin minua kohti, nojaten kaiteeseen. En pysty kääntämään katsettani. Hahmon vasen jalka on kaiteen päällä. Lasiseinä on hinkkaantunut hartiakorkeudelta. Hahmo raahautuu tarttuen kaiteesta edelleen. Ei...en halua katsoa pimeyteen. Ihmeekseni aaltoileva valo kirkastuu. Ruumiini tuntuu kevenevän. Näen nyt Sōman ja hahmon selvästi lasiseinän edessä. Näen hahmon kasvot. Näen kaiteen varassa olevan jalan punasyiset luut. Kuulen, mitä hahmo ajattelee: – Lähellämme. Hengittää. Vielä vähän. Haistamme. Kuulemme. Hah. Kohta näemme. Hahmo tarttuu Sōmaa paidasta ja kääntyy hänen puoleensa kaiteen varassa. Hahmon kasvojen ihoa kiristävä hymy paljastaa yläleuan hammasrivin ja pyöreät silmälasit, muttei silmiä. Sinertävä valo himmenee. Kaadun maahan. Tunnen ruumiini, sekä tuskan kasvoissani. Makaan äkinäisessä hiljaisuudessa. Kuulen suullisen hengitykseni. En pysty hengittämään nenäni kautta. Jotain terävää osuu niskaani; aukaisen silmäni. Käännyin lattialla ylös kyynärpäitteni varaan ja näen katossa neliskanttisen aukeaman, josta valuu pölyistä ilmaa. Vierelläni maassa ovat päälleni tippuneet silmälasit. Huomaan vuotavani verta nenästäni. Katson veristä paitaani. Kunpa minulla olisikin ollut suojapuku. Makaan hetken. Tajuan, ettei siitä olisi ollut hyötyä, sillä vuotaisin verta sen sisäpuolelle. Miksi unohdinkaan suojapukuni? On typerää tulla tällaiseen paikkaan ilman sitä. Nousen ylös ja tukin vuotoa hihallani. Odotan hetken vuodon tyrehtymistä. Näen silmiäni heijastuvan lasista, jonka takana on vain syvyyttä ja hiljaista hohtoa, mutta kuitenkin pimeyttä. Ikävöin päivänvaloa. Tiedän missä kamera on... Ei. En saa huijata. Kamera on jossain... Olen tullut etsimään sitä. Ken odottaa ulkona. Pääsen ulos, jos löydän kameran... Jatkan reittiäni eteenpäin. Käytävä johtaa takaisin portaikkoon. Kiipeän kolmanteen kerrokseen. Kävelen muutaman kuolleen huoneen poikki. Väritön pimeys kohisee ympärilläni. Kuulen jotain kauempaa. Kaikuvaa pauhinaa. Kuin toistuvia lyöntejä. Mutta tasaista ja nopeaa, kuin moottorin käynti. Tasaisuutta rikkoo välillä satunnaisuus, jonka luonne tuntuisi ehdottavan, että äänen tuottaja heiluu tai pyörrähtelee tilassa, jota takoo. Ihan kuin ääni tulisi seinän sisältä. Välillä sointu tuntuu tukahtuvan ja hidastuvan, kunnes taas jatkuu erilaisena, kuin eri asennossa. Äänen tiheä sykintä alkaa jäädä taaemmas ja tulla muodottomaksi. Kävelyni kaiun perusteella olen avarammassa huoneessa. Jokin liikkuu katossa kiivaasti. Metallin räminä kulkee ylitseni ja taakseni. Käännyin äänen suuntaan. Jotain lätsähtää lattialle. Paikassa, jossa ääni syntyi, syttyy kaksi himmeää lamppua. Ah, valoa! Hämärässä seisovat lampunjalat, kiillelleen lamppujen värisevää hohtoa. Lähden kulkemaan valoa kohti, haluan kylpeä valossa! Otan jo juoksuaskeleen, mutta yhtäkkiä lampunjalat taittuvat ja valo katoaa, jättäen vain hohtavan vanan verkkokalvoilleni. Saavun paikalle, missä lampunjalat seisoivat. Valon jälkeensä jättämä pimeys ja hiljaisuus herkistää aistini. Kuulen siltikin vain suullisen hengitykseni. Huoneen oviaukko johtaa minut käytävän luokse. Näen pimeässä jotain kiiltävää, kuin sateenkaaren väristä. Se liikkuu. Hah! Naurahdan. Löysin kameran, jota olen niin epätoivoisesti etsinyt. Kameran linssi välkkyi käytävän päässä. Vai pään tilalla? Käytävä on nähtävästi kadottanut päänsä, mutta löytänyt kameran sen paikalle. Kamera on säilynyt kunnossa käytävällä. Kameran tallenne on varmasti myös kunnossa! Lähestyn kameraa. Sen valo ei ole päällä. Se katsoo suoraan silmiini; käytävä pysyy paikallaan. Kävelen vielä muutaman askeleen. Käytävä on yhtä ruosteinen ja kalpea kuin muutkin. Joudun katsomaan hieman yläviistoon, sillä käytävä on riutunut, mutta pitkä. Näen itseni värikkään, hieman värisevän linssin heijastuksesta. Värisen itsekin, sillä käytävä on luiseva ja kylmä. Nostan käteni ja tartun kameraan. Käytävä pitää kameraa hetken otteessaan, mutta huojahtaa sen irrotessa. Jätän käytävän taakseni kiirehtien. Kamera, jota pidän käsissäni katsoo minua surumielisesti. Niin... Hän juoksee pidellen minua

ottessaan; katsellen minua silmiin. Kuluneet, verestä punaiset vaatteet... Sekaiset, hiestä liimaantuneet hiukset... Ah! Hän kaatuu... Puristan kameraa lattialla maaten. Kamera... Löysin sinut. – Jälleen. Niin...totta. – Kuvitelmani taitavat käydä sinulle jo tylsiksi... Hapuilen pystyyn tuolin, johon kaaduin. Jään kuitenkin istumaan lattialle. Satuin tuntemaan kädelläni myös vieressäni makaavan ruumiin. Kytken kameran takana olevan näytön päälle. Siristelen silmiäni ja pyyhin nenääni, joka vuotaa yhä verta. Kolmatta päivää jo... Tallenne soi. Kelaan eteenpäin kunnes näen liikettä kameran rakeisessa valokeilassa. Katselen. Kuulen kaikki tutut äänet. Kenin, sekä muiden. Omani myös. Tosin, on tietenkin outoa kuunnella omaa ääntänsä. Kohta... Kohta se kuitenkin hukkuu muiden avunhuutoihin... Kaikkien työvaatteet ovat vielä valkoiset... On... On myös pelottavaa nähdä hädän ilmeet tutuilla kasvoilla.. Siksi katselen mieluummin tuota rauhallista, hiljaista ilmettä... Nukkuessa... Nukkuessa kuolleen Kenin kasvoilla... Siksi kierryn kyljelleni hänen viereensä ja uneksin.